

*My Daily Life as a Pedagogue
Моето педагогическо ежедневие*

ТИЙМБИЛДИНГ И НЕГОВОТО МЯСТО В ОБУЧЕНИЕТО В НАЧАЛЕН ЕТАП

Емилия Пауникова

Даниел Андреев

СОУ „Св. Климент Охридски“ – Троян

Резюме. Настоящият доклад има за цел да покаже добри тимбилдинг практики, свързани с вековни български традиции.

Keywords: teambuilding, relationships, class

Сплотен народ не загиба.

Българска поговорка

Всички ние сме изправени пред демографския срив в страната. Наясно сме, че децата намаляват. Това води до намаляване на учениците. С всяка година нашите класове стават все по-малки и по-цветни. В този випуск аз имам полуиталианче, в предходния – дете от Дубай и англичанче, в предходния – дете от Гърция с негърски корени. Всички ние работим в мултикултурна среда. Вече почти не се среща клас без дете от малцинствата. Учителите сме хората, които трябва да приобщават децата едно към друго, независимо от различията им. Имаме много уроци за единството в многообразието, но в ежедневието нещата са различни. Атмосферата в училище до голяма степен зависи от нас, от това как ще сплотим децата.

Тиймбилдинг е дума с английски произход и се превежда „изграждане на екип“. Тиймбилдингът е процес, който позволява създаването и развитието на колективни ценности в една група (в случая ученически клас). Ние – учителите, в нашето педагогическо ежедневие, се стремим именно към това.

Ценностите могат да бъдат както единство, породено от взаимната зависимост, така и участие. Те се постигат чрез дейности, често от колективен характер. Благодарение на тях участниците развиват способността си да работят в екип. Тиймбилдингът е важен фактор за всяка среда, чиято цел е да извади най-доброто от екипа, за да се осигури развитие, положителна комуникация и способността за сътрудничество.

Процесът на изграждане на екип и екипна нагласа за работа е продължителен, нерядко изпълнен с трудности и проблеми. Ролята на тимбилдинга е да

се повишат ангажираността, мотивацията, доверието и ефективността на екипа и на отделните му членове. За да има положителен резултат, е необходимо да се осигури климат на сътрудничество и да се хармонизират членовете на екипа.

Ежедневието ни е свързано с непрекъснатата екипна работа. Настоящата статия представя тиймбилдинг, проведен в класа под формата на еднодневна екскурзия. Участвахме в една терапия под мотото „Да се смесим, докато месим“. Мястото на събитието беше Хлебна къща „Св. Христофор“, гр. Габрово. Всички очаквахме, че ще се озовем пред една огромна къща, нещо като хлебозавод. Озовахме се пред една къщурка на над 100 години, сгушена в центъра на Габрово, между блоковете и съвременната цивилизация, пазейки една хубава българска традиция.

Времето беше мрачно и студено. Влизайки вътре обаче, ни омагьоса топлината на огъня от пещта. Всички заехме място около масата и ношците (дървеното корито), в което заедно замесихме хляб. Стопанката ни показва житни класове и обясни, че зрънцата в един клас са различни – по-големи, по-малки, по-черни, по-бели, но всички те се смилат и стават еднакви, превръщат се в брашно. След това всички един по един пресяхме брашното. Следващата съставка в нашия хляб беше маята. Жената отбеляза, че в нашите отношения ролята на маята се играе от любовта. Задължително условие, за да се получи хубав хляб, е да се вложат позитивни мисли. Сподели също, че е важно да има търпение и помоли децата да попеят песни, докато набъбне маята. Те изпяха едни от най-българските народни песни, като започнаха с любимата „Седнало е Джоре дос“ и завършиха с пролетната „Братче и сестриче“. Замесеното тесто беше разделено абсолютно поравно за всички. Всяко дете сътвори собствено хлебче.

Докато втасвах и в пещта се изпичаха хлебчетата, децата бяха отведени на втория етаж от къщата. Той представляваше огромна стая за игра, постлана с тъкани черги. Едната стена беше библиотека, пълна с детски книги на едни от най-обичаните детски автори. Имаше и много играчки, повечето ръчно изработени кукли и дървени музикални инструменти, но и една русалка, направена от истинска царевица.

Ароматът на прясно изпечен хляб ни върна на първия етаж, където част от интериора беше ръчно рисувана карта на света, върху която посетители от цял свят бяха оставили послания на собствения си език. Посланието върху България беше: БРАШНО, ЛЮБОВ, СИРЕНЕ.

По стените висяха портрети на прародителите на основателката на Хлебна къща – Надежда Савова, 29-годишна българка, която живее в Америка и е превърнала габровската семейна къща в тази атракция. В България има 6 такива къщи, а по света Надежда е създала верига Хлебни къщи в 12 държави на 5 континента. Мечта на Надежда е Хлебните къщи да се оформят като вид социално предприемачество, където да се интегрират хора. Омесвайки хляба, хората омесват и човешките взаимоотношения.

Хлебчетата бяха изядени типично по български с шарена сол. Децата бяха смирени и спокойни, защото никой не е по-голям от хляба. На следващия ден те заявиха, че не искат на екскурзия, а на Хлебна къща.

Сто години назад се върнаха и третокласниците, които получиха бележниците си на нетрадиционно място. Килийното училище в село Гумошник е единственото оцеляло в Ловешка област. То се намира в двора на църквата. Първите чинове са с пясък за първо отделение, на задните има плочки с тесни и широки редове от едната страна и квадратчета за смятане от другата. Децата и техните родители имаха възможност да заровят пръсти в пясъка и да напишат своите имена. Видяха калени и мастилници за по-големите ученици, както и наградите и наказанията под формата на табелки, окачени на стената.

По-късно посетиха къща, която още носи духа на 19 век. Централно място в нея заема зиданата печка. Домашното огнище е било свещено за българите. Топлината му сплотява цялото семейство. Вкусните български гозби също. Децата похапнаха баница и жито, а по-късно се търкаляха на воля по зелената поляна. Избягали от града, те бяха навлезли в социалната мрежа НАВЪН.

Нашите наблюдения са, че децата изпитват нужда за завръщане към корените. Ние трябва да събудим българското и българщината в душите им. Преди години хората са били изключително задружни и сплотени, помагали са си. Днес в забързаното ежедневие всички сме изнервени и пренебрегваме простичките неща, които ни правят щастливи. Измисляме различни видове тимбилдинг: рафтинг, пейнтбол, милитъри...

А можем просто да вземем пакет брашно, мая и да омесим хляб.

Можем да пропътуваме километри и да отидем в някое българско селце, недокоснато от времето, и да се потъркаляме и посмеем заедно на китната морава, за която четем само в учебниците.

Задружен клас се прави не между стените на класната стая, а извън нея – потвърдено е от практиката.

TEAMBUILDING AND ITS PLACE IN EDUCATION AT AN EARLY STAGE

Abstract. This report aims to demonstrate good team building practices related to ancient Bulgarian traditions.

✉ **Mrs. Emilia Paunikova**
Mr. Daniel Andreev

Secondary school „St. Kliment Ohridski “
Troyan, Bulgaria
E-mail: emilly_smile@abv.bg